

Ik zit op de wc in de 9:30 Club en vraag me af hoe zeemeerminnen plassen.

Die gedachte heb ik niet zomaar. Er is een zeemeerminbarbie aan de wc-deur vastgepind. Best een bizarre keus voor een toilet mascotte. Als er überhaupt al zoiets als een toilet mascotte bestaat.

Dan hoor ik de toegangsdeur openzwaaien, en harde clubmuziek stroomt de wc-ruimte in. Je kunt hier niet echt discreet binnensluipen. De deur van een van de hokjes slaat dicht terwijl ik de mijne openduw. Ik stap naar buiten.

Er hangen spiegels boven alle wasbakken. Ik zuig mijn wangen naar binnen zodat het lijkt alsof ik jukbeenderen heb. Het is een hele transformatie. Soms heb ik het idee dat ik dit kan volhouden. Dat ik de rest van mijn leven kan doorbrengen met zachtjes op de binnenkanten van mijn wangen bijten. Alleen zien mijn lippen er op deze manier idioot uit. Ook is het lastig praten als je op je wangen bijt. Dat gaat zelfs mij iets te ver, zelfs voor jukbeenderen.

‘Shit,’ zegt een stem in het wc-hokje, zacht en enigszins hees. ‘Hé, kun je me misschien wat wc-papier geven?’

Twitter mee: #DeVoordelen

NUR 285/W041701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVII Becky Albertalli

Originally published by Balzer + Bray. Balzer + Bray is an imprint of HarperCollins Publishers.

Published by arrangement with The Bent Agency.

Nederlandse vertaling: Astrid Staartjes

Omslagontwerp: Lennart Wolfert

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

Ze heeft het tegen mij. Het duurt even voor ik het doorheb. 'O! Natuurlijk.' Ik pak een flinke hoeveelheid en reik het haar onder de deur door aan. Haar hand raakt vluchtig de mijne terwijl ze het aanneemt.

'Oké! Je hebt net mijn leven gered.'

Ik heb een leven gered. Hier in de toiletten van de 9:30 Club.

Ze trekt door en stapt het hokje uit, en mijn aandacht wordt meteen getrokken door haar T-shirt: rood, met daarop een coole, kunstzinnige uitvoering van de letters G en J. Ik denk dat de meeste mensen er niet eens letters in zouden zien.

Maar ik wel. 'Dat is een Georgie James-shirt.'

Het meisje trekt glimlachend haar wenkbrauwen op. 'Ken je Georgie James?'

'Yeah.' Ik glimlach terug.

Georgie James. Een band uit het district Columbia die jaren geleden uit elkaar is gegaan. Je zou niet zo snel verwachten dat iemand van onze leeftijd ze kent, maar toevallig was mijn zus er weg van.

Het meisje schudt ongelovig haar hoofd. 'Wauw, cool.'

'Ze zijn het allercoolst,' zeg ik, en het meisje lacht – zo'n stil lachje dat uit haar keel opborrelt. En woo. Wat is ze knap. Ze is klein, slank en Aziatisch, en haar haar is in zo'n donkere tint paars dat het bijna geen paars meer is. Stevig brilmontuur. En er is iets met de vorm van haar lippen. Ze heeft heel uitgesproken lippen. Cassie zou zeker op haar vallen. Vooral door die bril. En het Georgie James-shirt.

'Bedankt. Dankzij jou heb ik nu schone billen.' Ze schudt haar hoofd. 'Of geen schone billen eigenlijk.'

Ik giechel. 'Graag gedaan, hoor.'

'Dankzij jou heb ik een schone punani.'

Met een verlegen grijns haal ik mijn schouders op. Zulke momenten

hebben iets magisch: door een flinterdun draadje verbonden zijn met een vreemde. Dit soort dingen maken het universum opeens een stuk kleiner. Dat is zo mooi.

Ik loop de club weer in en word overspoeld door de muziek. Het is een lokale band waar ik nog nooit van heb gehoord, maar de dansvloer staat bomvol. Blijkbaar vinden mensen dat harde gedreun leuk. Ik ben omgeven door dansende, bewegende lichamen en halfverlichte gezichten die allemaal op het podium zijn gericht. Opeens wordt het me weer te veel. Door al die lachende en tonggende stelletjes waarschijnlijk. Ik krijg altijd een onbestemd gevoel als ik mensen zie zoenen. Alsof ik een andere substantie word. Zij zijn water, en ik een ijsblokje. Alsof ik de eenzaamste persoon op aarde ben.

'Molly!' roept Cassie en ze zwaait met haar armen. Ze staat met Olivia vlak bij de speakers, en ik zie Olivia letterlijk ineenkrimpen. Ze is niet echt een 9:30 Club-type. Ik waarschijnlijk ook niet, maar Cassie weet heel goed hoe ze mensen moet overhalen.

Laat ik dit meteen duidelijk maken: mijn tweelingzus en ik zijn totaal verschillend. We lijken niet eens op elkaar. We zijn allebei blank en van gemiddelde lengte, maar verder zijn we elkaars tegenpolen. Cassie is slank, blond en ze heeft groene ogen. Ik niet. Ik ben absoluut niet slank en heb bruin haar en bruine ogen.

'Ik heb het perfecte meisje ontmoet,' zeg ik tegen Cassie zodra ik me weer bij hen heb gevoegd.

'Wat?'

'Ik heb vriendschap gesloten in de toiletten. Met een superleuk meisje. Jullie moeten verliefd op elkaar worden, trouwen en kinderen krijgen.'

Cassie's wenkbrauwen rijzen omhoog in die typische frons van haar.

Ze is zo'n blond meisje met donkere wenkbrauwen, en op de een of andere manier werkt het bij haar perfect. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

'Verliefd worden?'

'Nee, vriendschap sluiten in de toiletten.'

'Cass, daar gaat het niet om. Dit is het perfecte meisje.'

'Wacht even.' Cassie geeft een tik tegen mijn arm. 'Is dit een Molly-crush? Is dit crush nummer zeventwintig?'

'Wat? Nee.' Ik krijg een kleur.

'O mijn god. Je valt voor het eerst op een meisje. Ik ben zo trots op je.'

'Zitten we al op zeventwintig?' vraagt Olivia. Wat ik maar even interpreteer als een teken van waardering. Ik ben dus een productieve *crusher*. Klinkt niet verkeerd. Niet dat dit een Molly-crush is.

Ik schud mijn hoofd en sla mijn handen voor mijn ogen. Ik voel me een beetje heliumhigh. Misschien voelen dronken mensen zich zo. Mijn nicht Abby zegt dat als je dronken bent, je het gevoel hebt dat je zweeft. Ik vraag me af of je dronken kunt zijn zonder te drinken.

'Hé.' Cassie pelt mijn handen van mijn gezicht. 'Je weet dat het mijn taak is om je een beetje te plagen.'

Voordat ik kan antwoorden houdt Olivia haar telefoon omhoog. 'Jongens, het is kwart voor twaalf,' zegt ze. 'Moeten we niet naar het metrostation gaan lopen?'

'O!' zeg ik. De metro sluit om middernacht. Morgen is mijn eerste werkdag: ik heb een echt zomerbaantje! Wat betekent dat ik waarschijnlijk beter nog even een paar uur kan gaan slapen, zodat ik straks niet leventloos achter de kassa zit. Dat schijnt niet professioneel te zijn.

We wurmen ons naar de uitgang en het is echt een verademing om de frisse lucht in te stappen. Het is vrij koel voor juni en het is lekker om

de koude bries tegen mijn benen te voelen. Ik heb een katoenen jurkje aan dat oorspronkelijk effen zwart was, maar waar ik een kanten Peter Pan-kraagje en een kanten zoom op heb aangebracht. Het is een enorme verbetering.

Cassie en Olivia appen allebei tijdens het lopen. Ze struikelen niet eens over de stoeprand, wat best knap is. Ik blijf een beetje achterop en observeer ze. Ze passen hier, in U Street. Cassie, met haar warrige paardenstaart, ziet eruit alsof ze het eerste het beste dat uit de klerenkast viel heeft aangetrokken. Wat waarschijnlijk ook zo is, maar bij haar werkt het. Meer dan dat: het lukt haar altijd om anderen er overdressed uit te laten zien. Olivia is lang, met zo'n knap, stralend, versgescrubd gezicht – alleen heeft ze een neuspiercing en blauwgeverfde strengen in haar haar waardoor je blik aan haar blijft hangen. En ik denk dat je haar moflig zou kunnen noemen, maar niet zo moflig als ik.

Ik vraag me weleens af wat anderen denken als ze me zien.

Best vreemd dat je je af en toe nog zo ongemakkelijk kunt voelen bij mensen die je al je hele leven kent. Letterlijk. We kennen Olivia al sinds onze moeders samen de borstvoedingsavonden van La Leche League bezochten. En we zijn al zeventien jaar met z'n vieren: Cassie, Olivia, mijn nicht Abby en ik. Alleen is Abby afgelopen zomer naar Georgia verhuisd. En sindsdien slaapt Cassie Olivia en mij naar alle plekken waar ze altijd samen met Abby heen ging: open podia, concerten, een beetje door H Street struinen. Een jaar geleden zouden Olivia en ik ons bij haar thuis comfortabel op de bank hebben genesteld om *Steven Universe* te kijken met Titania, haar hond, een kruising schnauzer-beagle. In plaats daarvan ben ik nu omringd door mensen die vele malen cooler zijn dan ik. Iedereen op U Street doet op dit moment een van de volgende drie dingen: lachen, roken of zoenen.

Vlak bij de metro-ingang valt mijn oog op het perfecte meisje. ‘Cass, daar is ze!’ Ik trek aan Cassie’s tanktop. ‘Met dat rooie shirt. Kijk dan.’

Het meisje staat licht voorovergebogen in haar tas te spitten. Vlak naast haar staan twee blanke hipsters, allebei vastgekluiserd aan hun telefoon: eentje in skinny jeans, met rood haar, en eentje met donker haar en een waanzinnig lange pony.

‘Je hebt nog helemaal niet uitgelegd waarom ze zo perfect voor Cassie is,’ zegt Olivia. Het meisje kijkt op, en Olivia kijkt snel weg. Maar het Perfecte Meisje ziet mij. Ze zwaait, en ik zwaai terug.

‘O. Ze is echt cute,’ fluistert Cassie.

‘Ik zei het toch,’ zeg ik met een brede grijns.

‘Ze komt hierheen.’ En inderdaad. Het meisje loopt op ons af met een grote glimlach op haar gezicht. Cassie glimlacht ook. Ze staart weliswaar naar de grond, maar ik zie het aan haar wangen.

‘Hoi,’ zegt het meisje.

‘Hoi.’

‘Mijn redder.’ Kennelijk heeft ze echt een hekel aan nadruppen. ‘Ik heb me niet eens voorgesteld,’ zegt ze. ‘Ik ben Mina.’

‘Molly.’

‘Je T-shirt,’ zegt Cassie, ‘is echt helemaal perfect. Ik sta gewoon...’ Ze schudt met haar hoofd.

Mina lacht. ‘Dank je.’

‘Trouwens, ik ben Cassie. En ik heb nog nooit iemand ontmoet die Georgie James kent.’

Oké, dat is dus bullshit. Ik sta vlak naast haar.

‘Weet je wat het grappige is,’ begint Mina – maar dan stoot Lange Pony haar aan.

‘Teniemienie, we moeten gaan.’ Vervolgens kijkt hij mij over Cassie’s

schouder aan. ‘Hoi. Leuk jullie te ontmoeten, maar we moeten de metro halen.’

‘O shit,’ zegt Mina. ‘Oké, nou...’

‘Wij ook,’ zegt Cassie snel. En op de een of andere manier vermengen onze groepjes zich. Cassie en Mina lopen naast elkaar, en Olivia slentert vlak achter hen, append, verzonken in haar eigen wereld. Ik stap op de roltrap, leun op de leuning en doe mijn best om er niet als een verdwaald schaap uit te zien. Molly Peskin-Suso: verloren, introvert type, alleen in de wildernis.

Totdat ik opkijk en me realiseer: ik ben niet alleen. Voor me op de roltrap staan de hipsters. Toevallig kijk ik de roodharige gast aan, en hij vraagt: ‘Ken ik jou niet ergens van?’

‘Ik zou het niet weten.’

‘Nou, ik ben Will.’

‘Ik ben Molly.’

‘Zoals de drug,’ zegt Lange Pony.

Zoals de drug. Alsof ik iemand ben die je met drugs associeert.

Op het moment dat we van de roltrap stappen, komt de metro het station binnenrijden, en we moeten rennen om hem te halen.

Ik laat me op een stoel zakken en hou een zitplaats vrij voor Cassie, maar die ploft naast Mina neer. In haar plaats komt Olivia naast me zitten. En vlak daarna komen de hipsters onze kant op. Lange Pony leest iets op zijn telefoon, maar de roodharige jongen pakt de stang vast en werpt ons een glimlach toe.

Ik kijk naar hem op. ‘Will was het, toch?’

Oké, hij is best cute. Extreem cute kun je eigenlijk wel zeggen.

‘Goed onthouden!’ zegt hij. Vervolgens stelt Olivia zich voor en er volgt een ongemakkelijke stilte. Ik wou dat ik iemand was die weet hoe

je stiltes moet opvullen. Zo iemand ben ik niet. En Olivia ook niet.

‘O, en dit is Max,’ zegt Will na een halve minuut.

Lange Pony kijkt met licht gekrulde lippen even van zijn telefoon op. ‘Hoi.’

En woo, hij is ook cute. Of wacht, ik zou zelfs zeggen: superaantrekkelijk. Hij is zo’n jongen die zo aantrekkelijk is dat hij niet eens meer cute is. Maar hij moet wel iets aan die pony doen.

‘Aan wie doet Molly je denken?’ vraagt Willy terwijl hij me maar blijft aanstaren. ‘Sorry, ik kan het niet uitstaan dat ik er niet op kan komen.’

Max neemt me met een peinzende blik op. ‘Geen idee.’

Dit heb ik dus altijd. Blijkbaar heb ik een belachelijk alledaags gezicht. Drie mensen hebben me los van elkaar verteld dat ik op een actrice uit de jaren zeventig lijk, alleen dan een dikkere versie. En onbekenden roepen altijd dat ik op hun nichtje lijk of iemand van hun zomerkamp of zo. Het begint me een beetje op de zenuwen te werken, ik zou me bijna gaan afvragen of ik soms familie ben van al die nichtjes en zomerkampvriendinnen.

Hier moet ik waarschijnlijk even vermelden dat Cassie en ik spermadonorkinderen zijn. Vandaar dat licht knagende gevoel dat alle mensen die je ontmoet misschien wel een halfbroer of -zus zouden kunnen zijn.

‘Ik blijf je net zo lang aanstaren totdat ik het weet,’ zegt Willy.

Aan de andere kant van het gangpad hoor ik Cassie snuiven – en plotseling realiseer ik me dat zij en Mina naar ons zitten te kijken. Ze zien er erg geamuseerd uit. Ik voel dat ik rood word en ik knipper met mijn ogen. ‘Eh, oké.’

De metro komt langzaam tot stilstand en Olivia staat op. ‘Nou, we zijn in Chinatown.’

‘Wij moeten er hier ook uit,’ zegt Will. Niet zo verwonderlijk,

waarschijnlijk – half Washington moet hier overstappen. De deuren schuiven open en met Cassie en Mina in ons kielzog lopen we het perron op. Cassie typt iets op haar telefoon.

‘Waar gaan jullie heen?’ vraagt Will, die me nog steeds indringend aankijkt.

‘Takoma Park. De rode lijn.’

‘O, oké. Precies de andere kant op. Wij gaan naar Bethesda,’ zegt hij. ‘Nou, laters dan maar.’

Ik weet nooit wat er precies op zo’n moment van je wordt verwacht. Het is net als wanneer je in de rij staat bij de kassa en er een omaatje tegen je aan begint te praten over haar kleinkinderen en haar artritis, en je haar vriendelijk glimlachend aanhoort. Totdat je hebt afgerekend en je zoiets hebt van: okeee, tot nooit meer ziens dus.

Wat best tragisch is, als je erover nadenkt.

Op een digitaal bord kun je zien hoe lang het nog duurt voor de metro arriveert. De rode lijn naar Glenmont komt over tien minuten. Die moeten wij hebben. Maar de metro naar Shady Grove komt zo ongeveer nu binnenrijden. Will, Max en Mina springen de roltrap op om hem te halen.

Tegen de tijd dat wij op ons perron aankomen is hun metro al vertrokken.

Nou, dat was het dan.